

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

ΑΙ ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 16^{ΟΝ} ΑΙΩΝΑ

Πώς ο Μωάμεθ εσβάσθη τὰς Ἀθήνας. Ἡ «πόλις τῶν σοφῶν». Ἐνας θριώδης Σουλτάνος. Ὄπου οἱ Εὐρωπαῖοι λησμενοὺν τὴν πρωτεύουσαν τῶν Φώτων. Ἡ διαρπαγὴ τῶν χειρογράφων. Ἡ ἐμμετρος ἐπιστολὴ ἐνὸς Γάλλου ἀξιωματικοῦ. Πῶς εἶδε τὰς Ἀθήνας κατὰ τὸ 1537. Ἡ ἐπὶ τὰς πληγὲς τοῦ Φαραὶ στὴν πόλιν τοῦ Περικλέους. Καταστρεπτικὴς ἐπιδημία. Τὸ παιδομάζωμα. Ἡ ἐπιπορευμὲς τῶν πειρατῶν. Ἐμπρησμέδ η πυρκαϊὰ. Μία ἐπιγραφὴ σ' ἑνα στύλο τοῦ Θεοσίου. Τὸ θαῦμα τοῦ ἀσκητοῦ Σεραφεῖμ, κλπ.

Εἶνε ἱστορικῶς ἀποδεδειγμένον ὅτι, ὅταν ὁ Μωάμεθ Β' κατέλαβε τὰς Ἀθήνας, ἐφρόθη πρὸς τοὺς κατοικοὺς τῆς μ' ἐξαιρετικὴν καλωσύνην καὶ ἡρώτητα. Τοὺς παρεχώρησε μάλιστα καὶ ὁρισμένα προνόμια, σέβόμενος τὴν παλὰ δόξα τῆς πόλεως, τὴν ὅποιαν οἱ Τούρκοι ἀποκαλοῦσαν «Πόλιν τῶν Σοφῶν». Οἱ διάδοχοί του ὅμως, ποὺ δὲν εἶχαν τὴν ἴδιαν ἀντιλήψει μετὰ τὸν προκατόχου τους καὶ λίγῳ νοιάζοντο γιὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν τέχνην, παρεδόσαν τὴν διοίκησιν τῆς πόλεως τῆς Παλλάδος στοὺς πρῶτους τυγχόντας διοικητὰς, οἱ ὅποιοι ὑπερέβαιναν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο στὴν τυραννίαν καὶ τὴν βαρβαρότητα. Ὅταν δὲ ὁ Σουλτάνος Σελὶμ διέταξε νὰ σφύξουν ὅλους τοὺς χριστιανικοὺς ποὺ θὰ ἤρουντο ν' ἀλλασιοσθῶσιν, εἶνε εἰκόλο νὰ φαντασθῇτε τί ἔγινε ἐκ μέρους τῶν βαρβάρων διοικητῶν. Καὶ νὰ μὲν ἀργότερα ἡ θριώδης αὐτὴ διαταγὴ ἀνεστῇ καὶ οἱ Τούρκοι περιορισθῶσι νὰ κατασχέσονται τὴς μεγαλύτερες ἐκκλησίες καὶ νὰ τὴς μεταβάλωσι σὲ τζαμί, ἀλλ' ὁ Σουλτάνος ἐξακολούθησεν νὰ μὴ τόσο τοὺς χριστιανικοὺς, ὥστε εἶνε περὶ τὸ νὰ πούμε ὅτι οἱ διοικηταὶ τῶν ἐκκλησιῶν ἐφιλοτιμήθησαν νὰ μὴ φανῶν κατώτεροι τοῦ κυρίου τὸν σὸ μῦθος τὸν ἐναντίον τῶν χριστιανῶν.

Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἄγρια ἀνεμοσύλῃ, οἱ Εὐρωπαῖοι ἐξέλασαν καὶ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ παλὸν ἔνδοξον ὄνομα τῆς ἐλξε λησμονηθὲν καὶ μεταβλήθη εἰς «Σατῆν» ἢ «Σετίναν». Γι' αὐτὸ ὁ ἐν Γενεύῃ διδάσκαλος τῶν Ἑλληνικῶν Φραγκίσκος ὁ Πόροτος ἔγραψε κατὰ τὸ 1570: «Ἐδάρισα βλέποντας τὴν Ἑλλάδα σὲ τέτοια κατὰστασι καὶ τὰς Ἀθήνας, τὴν Ἑλλάδα τῆς Ἑλλάδος, τὸ φῶς τῆς οἰκουμένης, τὸν ἱερό ναὸ τὸν Μονασῶν, νὰ εἶνε ὑπόδοξιν στοὺς βαρβάρους καὶ νὰ μὴ διατηρῶν καὶ οὐτε αὐτὸ τὸ περιφανέστατον ὄνομά τους...»

Καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς Ἑλληνίζοντας ἔξουσι δὲν προκάλυψε καμμίαν συγκίνησιν ἢ οἰκτὴν κατὰστασι τῶν Ἀθηνῶν. Ἐκεῖνοι ποὺ ἐστρέφον κάτω τὴν προσοχὴν τοὺς πρὸς αὐτάς, δὲν τὸ ἔκαναν ἀπὸ φιλάνθρωπια ἢ ἀπὸ ἀγάπης, ἀλλὰ γὰρ νὰ διαρπαίσουν καὶ νὰ μεταφέρουν στὴ δόξαν ὅτι εἶχαν ἀνῆλθῃ οἱ Τούρκοι. Ἐνὰς αὐτῶν ἦταν καὶ ὁ περίφημος ἡγεμὼν Κοσμᾶς Λαυρεντίου τῶν Μεδίκων, ὁ ὁποῖος ἔστειλε στὴν Ἑλλάδα τὸν Ἰωάνη Λάσκαρη γιὰ νὰ μαζέψῃ χειρόγραφα καὶ βιβλία.

Μία σύντομη, ἀλλὰ καλὴ περιγραφὴ τῆς κατὰστάσεως τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα, ἔχει κάνει ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς ντὲ Μπουρντελ, ὁ ὁποῖος τὰς ἐπισκέφθη κατὰ τὸ 1537. Ὁ ντὲ Μπουρντελ εἶχεν ἔλθει στὸν Πειραιᾶ μαζὶ μετὰ τὴν μοῖραν τοῦ στόλου ποὺ εἶχε στείλει ὁ τότε σύμμαχος τῶν Τούρκων βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος Α'. Ἐνῷ λοιπὸν ὁ στόλος ναυλοχοῦσε στὸν Πειραιᾶ, ὁ Γάλλος ἀξιωματικὸς ἐξέδραμε στὰς Ἀθήνας καὶ ἔγραψε κατὰ τὴν τῆς αὐτῶν ἐντυπώσεις του σὲ μὴ ἐμμετρο ἐπιστολὴν, ποὺ τὴν ἔστειλε σὲ κάποια φίλιν του στὴ Γαλλίαν. Ἰδοὺ τὰ κυριώτατα ἀποσπάσματα τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἡ ὁποία, εἰρηκῶς, διασώθη:

«Αἱ Ἀθήναι, ποὺ ἄλλοτε ἀπεκαλοῦντο «Ἀνθος τῆς Οἰκουμένης», κατέντησαν σήμερὰ ἀπὸ τὴν σκληρὰ καὶ ἐπαχθὴ δουλείαν, ἡ πενιχρότερη καὶ ὀλισιότερη τῶν πόλεων. Τὰ θαυμάσια κτίριά τους, τὰ μεγάλα τοὺς θέατρα κατεργασθῆσαν καὶ μετεβλήθησαν σὲ τρισάθλιες κατοικίες. Οἱ φτωχοὶ ν' ἐλκεῖν κατοικοὶ τοὺς πληρόντων βασιλευσίων φόρους καὶ χαράσιν. Κάθε ἄνθρωπος πληρώνει ἕνα δοῦκάκι καὶ καθε κτήσιος δέκα δηνάρια. Ἐτοί οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ ὁποῖοι ἔθεωροντο ἄλλοτε οἱ εὐγενέστατοι ἐξ ὅλων τῶν κατοικῶν τῆς Ἑλλάδος, στεγερμένοι τῶν προνομίων τῆς εὐγενείας καὶ ὑποδουλωμένοι, ἀναγκάζονται νὰ κάνουν τὴς χειρότερας δουλείας. Οἱ σκληροὶ τύραννοί των τοὺς ἔχουν στερήσει κάθε ἐλευθερίαν, τοὺς ταπεινῶνων καθημερινῶς καὶ τοὺς μεταχειρίζονται ὡς δούλους. Δὲν εἶχα παρὰ μισὴν ἡμέραν ὕπνιν γιὰ νὰ λακωνίσω τὴν περιέργειάν μου, γυρίζοντας στὰ εἰρηστικὰς τῆς λαμπρᾶς ἄλλοτε αὐτῆς πόλεως, ποὺ τὰ σκέαζαν τώρα τὰ χορτάκια... Ἀπὸ τὰ ἔχνη τους ὅμως φανώσαντὸ τὸ μέγεθος καὶ ἡ ἔκτασις τῆς...»

Ὁ πληθυσμὸς τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνην εἶχε ἐλαττωθῇ καταπληκτικῶς, τόσο ποὺ κατὰ τὰ μέσα τοῦ 16ου αἰῶνος, ἡ πόλις καὶ τὰ γύρω χωρία κατοικοῦντο ἀπὸ 30.000 χριστιανικοὺς καὶ Ἀλβανούς. Κατὰ τὸ 1576 μάλιστα ὁ πληθυσμὸς αὐτὸς περιορίστηκε

σὲ 12.000, ἐξ αἰτίας τῶν ἐπιδημιῶν νόσων ποὺ ἐνέσκηψαν καὶ ἰδίως τῆς πανώλους καὶ τῆς εὐλογίας.

Τὰ θύματα τῶν ἐπιδημιῶν αὐτῶν ἦσαν κυρίως οἱ Τούρκοι, οἱ ὁποῖοι πιστεύοντες στὸ περπωμένο (καμῆτ) οὐτε κἀν ἐφρόντιζαν ν' ἀπομακρινθῶν ἀπὸ τὴν ἐστία τοῦ μολύσματος, ἐνῷ οἱ χριστιανοὶ, μὲν ἐσημειώθησαν τὰ πρῶτα χροῖσματα, ἀρχισαν νὰ φεύγουν προτορπὴν πρὸς τὴς ἐξοχὰς καὶ τὰ μοναστήρια. Ἐπὶ τοιαύτῳ ὁλόκληρον χρόνῳ ἡ πανώλης ἐλημνέτο τὴν Ἀττικὴν καὶ μόνο στὰς Ἀθήνας τὰ θύματα τῆς ἐπείρασιν εἶναι 10.000.

Ἐντομεταξὺ καὶ ἡ ἀφρόρητος κακοδιοίκησις τῶν Τούρκων εἶχε ἀποδεκάσει τοὺς κατοικοὺς καὶ τοὺς εἶχαν φέρει στὴν ἐσχάτην ἀθλιότητα. Πλὴν τῶν ἄλλων ἔφτανε καὶ τέσσερα χρόνια ὁ Τουρνατζίμπασης (ἀξιωματικὸς τοῦ Ἐπιτελείου τῶν Γενιτσάρων), ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖτο τὸ παιδομάζωμα. Ἡ ἀρρεστὴν τῶν προκαλοῦντων ἀτελείωτο τῶν τοῦ τοῦ Ἀθηνῶν. Ὁ Τουρνατζίμπασης ἐγκαθίστατο σὸ σάτι ἐνὸς τῶν προκρίτων ν' ἐκεῖ ἀπὸ τῶν προσεστώτων τῆς πόλεως διέτασσε τὴν προσέλευσιν τῶν παιδιῶν.

Τὰ παιδιά αὐτά, ποὺ τ' ἀρπάζαν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῶν γονέων τους, τὰ μετέφεραν στὴν Κωνσταντινούπολιν ν' ἐκεῖ, ἀφοῦ τὰ ἐξετάμειαν, τὰ ἀνέτρεφαν στρατιωτικῶς μέσα στὸ στρατῶν τοῦ Ἀττικῆς.

Ὁ γιανλάρη (τὸν πρωτοπείρων παιδιῶν), μεταβάλλοντας τὰ ἐτοὶ στοὺς τρομεροὺς καὶ φοβεροὺς Γενιτσάρους.

Ἄλλη μεγάλη μαστίη τῶν Ἀθηναίων ἦσαν οἱ πειραταὶ, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνο τὰ παρὰ τὰ μέρη λεηλοῦσαν, ἀλλ' ἐξεστράτευσαν χωρὶς κανένα φόβον καὶ κατὰ τὴν Μεσογείων πόλεων, πυρπολῶντας τὰ πάντα, σκοτώνοντας τοὺς κατοικοὺς, καὶ παίρνοντας μαζὶ τοὺς αἰχμαλώτους τοὺς νέους καὶ τὴς γυναῖκες. Τοὺς αἰχμαλώτους αὐτοὺς τοὺς μετέφεραν στὴς Τουρκικὰς ἀγορὰς, προκάντων τῆς Σμύρνης καὶ τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου τοὺς πωλοῦσαν ἀν κτήνη. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ αὐτὶ εἶχαν συντελέσει ὥστε μεγίστην ἀμάθεια καὶ ἀγραμματοσύνην νὰ κατέχῃ τοὺς Ἀθηναίους. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ προήγοντες τῆς πόλεως δὲν ἔβλεπαν νὰ γράφουν τὸν ὄνομα τους καὶ ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ὅπως τὴν ἐμυλοῦσαν τότε, εἶχε παραφθείρη τρομερὰ. Ὁ Σημεὼν Καδούσιος σὲ μὴ ἐπιστολὴν τοῦ λέει ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα ποὺ μολοῦσαν στὰς Ἀθήνας ἦταν ἡ χειρότερη ἀπ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος καὶ γι' αὐτὸ οἱ Ἕλληνες ἔδωκαν τοὺς Ἀθηναίους βαρβάρους καὶ τοὺς ἐδωδούσαντο: Ἐκ τῶν διασωθέντων ἐγγράφων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης φαίνεται ἡ παντελής ἀγνοία τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας!

Σὰν νὰ μὴν ἔτρεφαν ὅλα τ' ἄλλα δευὰ ποὺ ἐδωσάνησαν τὰς Ἀθῆνας, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος, κατὰ τὸ 1591 ἐξεργάσθη στὴν πόλιν μεγάλην πυρκαϊά, ἡ ὁποία ἐπρόξενον καταστροφές. Σχετικῶς ἡ μόνη πληροφορία ποὺ ἔφτασε ὡς τὴν ἐποχὴ μας, εἶνε μὴ ἐπιγραφὴ, τὴν ὁποία ἐγράφε ἕνας μοναχὸς σὲ κάποιο ἀπὸ τοὺς στυλοὺς τοῦ Θεοσίου. Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ γράφετ' ἐν τῇ ἑξῆς:

«1591 ἐγὶν τὸ γιανκίη (*) στὴν Ἀθῆνα».

Ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ ὅμως δὲν μᾶς πληροφορεῖ ἀν ἡ πυρκαϊὰ ἦταν τυχαία ἢ ἐπρόκειτο περὶ ἐμπρησμοῦ. Τὸ πιθανόνον εἶνε τὸ τελευταῖον, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, λόγῳ τῶν διαφόρων πολεμικῶν τοὺς ἀντιμαχόμενων, οἱ Τούρκοι εἶχαν ἐξαγριωθῇ καὶ ἔκαναν τὰ πάντα γιὰ νὰ βλάψουν τοὺς διανομιμένους χριστιανικοὺς. Τέτοιοι ἐμπρησμοὶ ἔγιναν καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος, κυρίως μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Τουρκικῆς ἀμαρᾶς ἀπὸ τοὺς ἐνωμένους χριστιανικοὺς στόλους στὴν Ναύπακτο.

Καὶ πρὸ τῆς πυρκαϊᾶς, ἀλλὰ καὶ ὕστερ' αὐτῆς ἐμάστιζε τὴν Ἀττικὴν τρομερὴ σιτοδεία. Πρῶς ἐπόμερον τῆς δυστυχίας σιμὴν ἀκρίβην ἐνέσκηψαν, καταστρέφοντας τοὺς ἀγρούς καὶ κάθε βλάστησιν. Ἡ ἐξόντωσις τῆς νέας αὐτῆς μαστίγης ἔγινε, ὅπως ἀναφέρουν οἱ σύγχρονοι, κατὰ τρόπον παρόμοιον ἀπὸ ὑπερφυσικῶ, ἀπὸ τὸν ἐν Βοιωτίᾳ παραινόμενον ἀσκητὴν Σεραφεῖμ, ὁ ὁποῖος, γιὰ τὰ καλά του θαύματα, ἀνεκνήρυχθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίος. Ὁ ἀσκητὴς Σεραφεῖμ, κατοῖν παρὰ κλῆ-

(*) Γιανκίη ἢ γιανκίν, πυρκαϊά.

ΙΤΑΛΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΛΦΙΑ ΣΑΝ ΣΕΒΕΡΙΝΟ

Στις αρχές του 16ου αιώνα, στον όραιο και επιβλητικό πύργο που στέκεται ακόμα έπάνω στον βράχο

Σάν Σεβερίνο, κοντά στη Νεάπολη, κινιμάτιζε, κατακόκκινη από τη μιά της πλευρά κι' άσπασμένη από την άλλη, μία σημαία. Ήταν το νέο οικόσημο που είχε χαρίσει, μαζί με τον τίτλο του κόμητος, ο βασιλέας της Νεαπόλεως Κάρολος του Άνζου στον πυργόδεσπότη Ούγο Σάν Σεβερίνο, βαρόνο ντι Σαπανάρα, γιά την άπολεσματοική συνδρομή που του παρέσχε στον πόλεμο ενάντιον του βασιλέως Μαυρόντι και στην κατάκτηση του βασιλείου της Νεαπόλεως.

Ο κόμης Ούγο Σάν Σεβερίνο ήταν ο πλουσιότερος και ισχυρότερος φεουδάρχης του βασιλείου της Νεαπόλεως. Έκτός από το φέουδο που είχε κληρονομήσει από τους προγόνους του, δηλαδή τον άτεραντο κόμφο του Σάν Σεβερίνο με τις άμετρητες χωματόλες του, είχε ακόμα και τή διάφορα μικροφέουδα, που του χάρισε ο Κάρολος του Άνζου, φέουδα που άνηκαν στους έξοριστους άπαδούς του κλημένον και ασπομένον βασιλιά Μαυρόντι.

Και τώρα πιά ο κόμης Ούγο που είχε γεράσει έντομεταξύ, ζούσε ήσυχος κ' έντονημένος, άπολαμβάνοντας τή πλούτη του και τις πολεμικές του δάφνες, άφοσιωμένος στην γενναία του την Ίπολύτη και στην ανατροφή των τριών παιδιών του, που άποτελούσαν τή χαρά της ζωής του. Καί πραγματικά, ο Τζάκομο, ο Ασάνιο και ο Γκιςμούντο ήταν παιδιά άντάξια του πατέρα τους και είχαν γίνει τή καμάρι όλων των φεουδάρχων της Νεαπόλεως. Ήταν άνιχτοι στο σπαθί, τρομεροί στην ζωνταρωμαία και μοναδικοί να δαμάζουν τή πιο άγρια άλογο της Νοτίου Ιταλίας.

Ο κόμης Ούγο είχε επιβλένει ο ίδιος τόσα χρόνια την έξάσκηση των στή πολυμικά έργα. Και όταν πιά νόμιζε ότι είχαν τελειοποιηθή σ' αυτά, έστειλε άγγελιαφόρους σ' όλους τους φεουδάρχες του βασιλείου της Νεαπόλεως, του Παπικού Κράτους της Ρώμης και των γειτονικών έπαρχιών και τους προσάλεσε στή λαμπρή γιορτή και τους άγώνες που θάδινε επί τη εικάριά αυτή στον πύργο του.

Στους νικητάς των άγώνων θ' άπένεμε ή ίδια ή κόμησσα όραιο και πλούσια έπαθλα.

Έτσι, μία όραιο μέρα της άνοίξεως του 1517, στον πύργο του Σάν Σεβερίνο, άρχισαν να φθάνουν άγέμοροι φεουδάρχει με τις λαμπρές και πολυάριθμες άκοιούθες τους, και όραιο πυργόδεσποτες μέσα στή πολυτελή φορεία τους. Ή άπέναντες άθιουσες του πύργου, που ήταν ένας από τους μεγαλύτερους της Ιταλίας, πλημμύρισαν σέ λίγο από τους χαλεμένους άρχοντες, οι άποιοι έφταναν όλοένα. Έρχόντουσαν από όλα τή μέρη της Ιταλίας, γιατί όλοι οι ένγεννες ήθελαν να διαγωνισθούν με τους τρεις άδελφούς Σάν Σεβερίνο, που ή άνδρεία και ή τέχνη τους στή όλη ήταν έξαιουστή.

Όταν πιά συγκεντρώθηκαν όλοι, ο κόμης Ούγο διάταξε τους ήπρωτες του να τους προσφέρουν πλούσια άναμνητικά.

Έπειτα όλοι οι άγωνιστάς κατέβηκαν στή άπλόχωρη γήτεδο που είχε έτοιμαστή επίτηδες γιά τους άγώνες.

Ή χαλεμότερη πυργόδεσποτης και οι πολύ γέρο φεουδάρχει, που δεν μπορούσαν να λάβουν μέρος στους άγώνες, καθίσταν έπάνω στή όραιο βεράντα του πύργου, γύρω άπ' τον κόμφο Ούγο και την κόμησσα Ίπολύτη, και άπ' εκεί παρακολούθουν με ζοηρό ένδιαφέρον τους άγώνες.

Όσο προχωρούσαν οι άγώνες, ο κόμης Ούγο ξεφώνιζε κάθε τόσο από την χαρά του κι' ή κόμησσα με δυσκολία κατόρθωνε να κρύψει την περηφανεία της, γιατί και τή τρία παιδιά τους θριαμβεύαν διαρκώς. Μ' όποιον πολεμική κι' άν καταποσταν, τον ένικσαν. Όλοι χαϊρόντουσαν γιά τή νίκη των τριών νέων, γιατί έτσι δικαιωνόταν ή μεγάλη ήμνη του. Μόνο δύο άνθρωποι δεν κατόρθωναν να κρύψουν ή ζήλεια και τον φθόνο τους.

Οι άνθρωποι αυτοί ήταν ο βαρόνος Τζάκομο Σάν Σεβερίνο, πρωτεξάδελφος του κόμητος Ούγο, και ή γυναίκα του Κινθία, κόρη του βαρόνου Μελτράνα.

σεον όλων των κατοίκων της Άττικας, ήδσε στή μοναστήρι του Αγίου Σπυριδώνος στή Πειραιά. Έκει, άπό έκανε μία πάνδημη λιτανεία, έξοριζε στή Σταυρή στή θάλασσα, φωνάζοντας: «Κύριε Έλέησον ή Άμείσως, όπως άνάφερέ το σινάξάρι του Αγίου, τή όμνη των άκοίων, φτερουγίζοντας άπ' όλη την Άττική, άκοιούθουν τή Σταυρή και καταποντίστηκαν μέσα στή θάλασσα!

Την Κινθία από μικρή οι γονείς της την προώριζαν γιά σύζυγο του Ούγο, άλλ' αυτός είχε προτιμήσει την όραιο Ίπολύτη, που ήταν από πλουσιότερη κι' άρχοντικότερη οικογένεια. Ή Κινθία τότε παντρεύθηκε τον πρωτεξάδελφό του Τζάκομο Σάν Σεβερίνο, αλλά ποτέ δεν έξεχασε την προσβολή που της έκανε ο Ούγο, και φθονούσε γιά αυτό την Ίπολύτη και τή παιδιά της.

Ο σύζυγός της έξ άλλου, που όχι μόνο δεν είχε κατορθώσει να μεγαλώσει τή φέουδο και την περιουσία που κληρονόμησε από τους γονείς του, άλλ' άπέναντίας είχε χάσει μερικά μικροφέουδα του, φθονούσε τον έξάδελφό του γιά την δόξα και τή πάντων γιά τή πλούτη του και συλλογίζοταν ότι άν έλειπαν τή τρία άδελφια Σάν Σεβερίνο, όλο τή φέουδο και όλη την περιουσία του Ούγο θά την κληρονομούσαν αυτός, κι' έτσι θά μπορούσε να προκίσει άρχοντικά τις τρεις κόρες του.

Ώστόσο, κατά τή άπόγνωση, τελείωσαν οι άγώνες και οι τρεις ήδελφοί άνέβηκαν πρώτοι και με χαίραρί στον πύργο, άκοιούθουμένοι άπ' τους πολυάριθμους νικημένους άντιπάλους του. Οι γονείς τους και όλοι οι χαλεμένοι τους ήποδέχτηκαν με χαρά, τους συνεζήτησαν γιά τών θριάμβό τους, και ένό ή ήμέρα τους τους στεφάνων με τρεις χρυσές στεφάνους, ή τρεις κόρες του θείου τον βαρόνο Τζάκομο τραγουδίσαν πόες τιμής τους διάφορα πολεμικά τραγούδια.

Έπειτα ο κόμης Ούγο άδύχησε τους χαλεμένους στην μεγάλη αιδώσα του πύργου, όπου είχε παρατεθή ένα πλουσιότατο και μεγαλοπρεπές δαίτημα, με τή έξλεκτότερα φαγητά και τή σπανιότερα ποτά. Όλοι έφγαναν και ήσαν είς ήγείαν των τριών ήρώων.

Όταν τελείωσε τή δαίτημα, ο βαρόνος Τζάκομο Σάν Σεβερίνο διάταξε τών άπισπητή του να φέρη ένα μπουζάλι από τή μοναδική κρεμάει που έδρασαν τ' άμπέλια του και πού τή είχε φέρει επίτηδες γιά τους άνεμους του.

— Πιτε, άνεμιοί μου, τους έλεε, αυτό τή θυματονορή κρεμάει, πού θά διπλάσιση τή ζωή σας και τή δύναμει σας!...

Κι' άμέσως ή βαρόνη Κινθία πήρε τή μπουζάλι, γέμισε τρία ποτήρια και τή προσέφερε στους τρεις ήρωες.

Έπειτα όλοι έσηκώθηκαν και οι άρχοντες των όποιων οι πύργοι ήταν κοντά έφγαν, ένό οι άλλοι άνέβηκαν στή δωμάτια που τους είχαν έτοιμάσει μέσ' στον πύργο.

Οι τρεις άδελφοί καληνύχτησαν τους γονείς τους κι' άνέβηκαν κι' αυτοί στή δωμάτιό τους. Έμεναν κι' οι τρεις μαζί σ' ένα μεγάλο και όραιο δωμάτιο, τή όραιοτερο δωμάτιο του πύργου.

Ή κόμησσα Ίπολύτη πήγε τότε κι' αυτή στή δωμάτιό της, αλλά όλη τή νύχτα δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι. Μόλις άποκοιμόταν λίγο, τρομακτικοί έφιάλτες την έξυνούσαν.

Σάν να την είχε κυριέσει ένα κακό προσάσθημα, κατά τή μεσά-νυχτα σηκώθηκε από τή κρεβάτι της κι' άνέβηκε ως την χάμαρα των παιδιών της. Έκει κολήσε τή αυτή στην πόρτα. Άκούσε μόνο τις ρυθμικές άναπνοές τους και ήσυχους. Συνακατέβηκε κάτω, αλλά και πάλι δεν μπόρεσε να κοιμηθή. Την βασάνισε μία τρομερή άνησυχία. Έπειτα από άσχετη όρα, κατόρθωσε να κλείσει τή μάτι της, μα άμέσως είδε στήν έπινο της πώς τή παιδιά της έπεφταν μέσα σ' ένα βάραθρο και φωνάζαν βοήθεια.

Κατατρομαγμένη πετάχτηκε άπ' τή κρεβάτι της και πήγε πάλι ως την χάμαρα των παιδιών της. Μόλις όμως έφτασε στην πόρτα, άκούσε άγχομαχητά και δυνατούς στεναγμούς. Άνοξε και ένα θανά φριχτό παρουσιάστηκε τότε έμπρός της. Οι δύο νεώτεροι γιοι της, ο Ασάνιο και ο Γκιςμούντο, σπαρασσόταν έπάνω στή κρεβάτι τους από πόνους φριχτούς, ένό ο Τζάκομο κείτοταν άνησος πιά.

Ώπουν να φωνάζη τους ήπρωτες και να τους στείλ η φέρουν τόν σύζυγό της. Σηκώθηκαν και οι άλλοι δύο στην άγκαλιά της.

Ο κ' όμης Ούγο μόλις έφτασε και είδε νεκρά τή τρία παιδιά του, τους τρεις λαμπρότερους πολεμιστάς τού βασιλείου της Νεαπόλεως, δεν μπόρεσε ν' άντέξει. Σοκαρίστηκε με μιάς απόλυτης.

Έτσι έσβησε με μιάς ή ζήλητική οικογένεια του κόμητος Ούγο Σάν Σεβερίνο.

Μόνη πιά και έρημη στήν κόσμο, ή κόμησσα Ίπολύτη χάρισε όλη την περιουσία—την περιουσία εκείνη που γιά νή πάχη ο βαρόνος Τζάκομο δηλητηρίασε τή παιδιά της—στή γειτονική έκκλησία των Βενεδικτινών, όπου έθαψε τους άγαπημένους της νεκρούς, τή τρία παιδιά σ' έναν τάφο και τόν σύζυγό της σ' έναν άλλο. Έπάνω από τόν τάφο των τριών νέων ο διάσημος γλύπτης της εποχής Τζιοβάννι ντι Νόλα έστησε ένα ήπρωχο μαισωλείο που σόζεται μέχρι σήμερα.

Έτσι μόνον ο πύργος του βράχου Σάν Σεβερίνο περιήλθε στήν τρομερή δολοφονία, τών βαρόνων Τζάκομο.

Άρχισαν να φτάνουν λαμπροί φεουδάρχει...